

Avontuur in Londen

Avontuur in Londen

Martin Brouwers

Ook verschenen in deze reeks:

Gewetenloos
Topgeheim
Ijskoud
De Roemeense kwestie
Jim en de cyborg
Het duistere geheim
Bloedheet
De oplichters

Martin Brouwers

Coverontwerp: Brave New Books/Martin Brouwers

ISBN: 9789402118544

Uitgeverij: Brave New Books

© 2013 Martin Brouwers

2e druk 2025

*www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers
martinbrouwersboeken@gmail.com*

INHOUD

1. *Een vreemde ontmoeting*
2. *Niet alleen*
3. *Een teleurstellend gesprek*
4. *Bijeenkomst in de verffabriek*
5. *Terugkeer naar de fabriek*
6. *Eurotunnel 'Le Shuttle'*
7. *'The Atlantic Paddington Hotel London'*
8. *De verdwenen professor*
9. *Niemand thuis?*
10. *Achtervolging door Londen*
11. *Het 'London Eye'*
12. *Gepakt!*
13. *Een fonkelende ontdekking*
14. *Door het oog van de naald*
15. *Op het juiste spoor*
16. *Overpeinzingen*
17. *Informatie en chaos*
18. *Weerzien met landgenoten*
19. *Terug bij af!*
20. *Opnieuw op de vlucht*
21. *Professor Mortimer... aangenaam*
22. *Finale!*
23. *Eindelijk vakantie?*
24. *Een gevaarlijk toetje*
25. *Een leuke verrassing*
26. *Oost West, Thuis Best*

1. Een vreemde ontmoeting

Je kunt je zomervakantie op twee manieren doorbrengen: gewoon zoals de meeste mensen dat doen, naar een leuke vakantiebestemming gaan en je vermaken op het strand en in de pretparken, óf zoals Jim Callahan dat doet.

Hoewel Jim zich er niet altijd van bewust is, is hij toch wel een beetje anders dan anderen... zijn natuurlijke neiging tot het avontuur is duidelijk ook sterker dan bij zijn leeftijdgenoten.

Het is dan ook ongetwijfeld deze neiging die hem vroeg of laat in een of ander zeer ongewoon avontuur moet doen storten. Dat staat vast.

Zijn eerste vakantiedag begint heel normaal. Samen met Mark, zijn klasgenoot en beste vriend, zou hij die dag de laatste voorbereidingen treffen voor hun vertrek naar Londen. Het was een regenachtige, benauwde zomerse dag en het leek hen het beste maar gewoon binnen te blijven en alleen voor het allernoodzakelijkste naar buiten te gaan.

‘Mooi begin van de vakantie...’ zei Mark teleurgesteld.

‘Ach... trek het je niet aan,’ antwoordde Jim die zich door het weer weinig liet beïnvloeden. ‘Laten we ons schema voor Londen nog eens doornemen... misschien hebben we iets over het hoofd gezien...’

Mark lachte en zei hoofdschuddend: ‘Je bent niet van plan om ook maar één minuut van je vakantie te verspillen hé? We hebben alle bezienswaardigheden al honderd keer op een rijtje gezet en ik denk niet dat ze er zo gauw enkele bijgebouwd hebben...’

‘Je hebt gelijk,’ zei Jim, ‘laten we onze tickets en reserveringen nog eens even controleren. En laten we vooral onze ID’s niet vergeten...’

Het zou een actieve, leerzame, maar ontspannen vakantie moeten worden voor Jim, zijn jongere zusje Sophie, zijn ouders en voor Mark.

Jim en Mark leerden elkaar kennen op school, doordat Jims ouders besloten hadden te verhuizen. Marks vader was door ’n ongeluk om het leven gekomen toen Mark nog heel jong

was. Zijn moeder was vaak neerslachtig en verdrietig. Ook haar gezondheid liet te wensen over.

Omdat ze het vaak moeilijk had was ze erg blij met de vriendschap tussen de twee jongens en de manier waarop Jim, zijn zusje en zijn ouders hem overal bij betrokken.

Beiden waren ze dan ook heel verheugd toen Jim Mark kwam vragen mee te gaan op zijn "ontdekkingstocht" door Londen. Voor Mark zat er anders toch geen vakantie in.

Nu was het de dag voor vertrek en het slechte weer had een beetje een domper op de feestvreugde gezet.

'Limonade...!' riep Jims moeder vanuit de keuken, 'Komen jullie het zelf even halen?'

Ook zij was druk bezig de laatste voorbereidingen te treffen. Op de keukentafel stonden enkele koffers uitgesteld. Daarbij lag een vel papier en een balpen waarmee ze de lijst van mee te nemen spullen naliep.

'Hoe laat is pa thuis?' vroeg Jim terwijl hij twee glazen limonade van het aanrecht pakte.

'Het zal rond zes uur vanavond worden...' antwoordde zijn moeder al schrijvende.

Jim keek op zijn digitaal horloge.

'Het is nu pas half twee... dan hebben we nog tijd genoeg. Moeten we nog iets voor je meebrengen?'

Zijn moeder keek even op van het papier.

'Leuk dat je het vraagt maar ik zou niet weten wat.'

Terwijl de twee de deur uitrenden keek Jims moeder verloren naar de twee volle glazen limonade op het aanrecht.

Jim en Mark vlogen op hun mountainbikes de helling af. Het was 'n smal, zanderig binnendoorpaadje naar de rand van de stad.

Toen ze bijna de verharde weg bereikt hadden knepen ze hard in hun remmen waardoor beide fietsen slipten en genoeg vaart minderden om veilig de weg op te kunnen rijden. Dit hadden ze al zo vaak gedaan en in 'n mum van tijd bevonden ze zich midden in het stadscentrum.

Het was rustig in de stad omdat de meeste mensen het afgelopen weekend al vertrokken waren.

Het was gestopt met regenen, maar nog warm en benauwd.

De twee jongens waren buiten adem van de woeste rit. 'Laten we 'n stukje lopen...' stelde Jim voor, '...kunnen we even bijkomen.'

'Goed idee...' antwoordde Mark hijgend terwijl ze afstapten en met de fiets aan de hand verder liepen.

Ze hadden afgesproken allebei een schrijfblok te kopen om hun bevindingen tijdens de vakantie in Engeland in te noteren. Het was voor beiden de eerste keer en ze zouden ongetwijfeld interessante en leuke dingen gaan zien.

Het zou alleen duizendmaal interessanter en spannender gaan worden dan Jim en Mark konden denken en de aanleiding daartoe diende zich al aan.

Na de fietsen voor het raam geparkeerd te hebben gingen de jongens de boekwinkel binnen. Het was 'n grote, moderne winkel waar zowel boeken, tijdschriften als kantoorartikelen te koop waren.

Er was echter niemand in de winkel, geen klanten en geen personeel.

'Vreemd,' zei Jim, 'waar is het personeel?'

'Ja...' antwoordde Mark, '...iemand kan hier zo de winkel leeghalen...' maar hij was nog niet uitgesproken of de twee hoorden een luide knal... alsof er 'n deur heel hard dichtsloeg maar het klonk als metaal.

'Dat komt van buiten...' zei Jim een beetje geschrokken. 'Kom op... laten we gaan kijken!'

'Zullen we dat nou wel doen?' reageerde Mark heel stilletjes, maar Jim was al onderweg naar de achterkant van de winkel.

Toen Jim de achterdeur opengooide keek hij uit op 'n kleine achterplaats, omringd door 'n stenen muur. Een grijze bestelbus versperde de doorgang naar de openstaande houten poort en plotseling zag Jim, half verscholen in de schaduw van de muur, het opvallende gezicht. Achter de bus stond een reus van een man.

Jims adem stakte even, verrast door de enorme gestalte met zijn vreemd uitzienende hoofd.

'Schiet op sukkel!' riep iemand vanuit de auto. 'Wegwezen hier!' en de grote gestalte draaide zich om en liep naar de zijkant van het busje. De motor begon te loeien maar voordat de reusachtige man instapte draaide hij zich nog eenmaal om

naar Jim die nog steeds roerloos in de deuropening stond. Het opvallende gezicht was nu goed te zien, één oog was halfdicht, alsof het niet echt was en over zijn linkerwang liep 'n groot litteken. Zijn lippen waren gebarsten en zijn bleke gelaatskleur stak behoorlijk af tegen zijn ruige, zwarte haar. Zijn smerige, kapotte kleren deden hem lijken op een of ander monster uit 'n griezelfilm en ondanks de regen rook hij bovendien behoorlijk.

Het leek of hij aarzelde... naar Jim toe wilde komen maar hij keerde zich om toen hij Mark naast Jim in de deuropening zag staan. Mark liet 'n kreet van verbazing.

'Alle mensen... wat is dat?' en op dat moment sloeg het autoportier dicht en spoot het busje met piepende banden de poort uit.

'Goeiedag Jim... wat was dat voor 'n figuur?' zei Mark geschrokken.

'Dát...' antwoordde Jim, '...dát... ik heb geen flauw idee, maar goed zag het er niet uit... en het is evenmin goed wat hier op de grond ligt...' Voor de jongens op de grond lag iets wat op een grote plas bloed leek en druppels liepen richting de plaats waar het busje had gestaan.

'Oh boy, Jim...' zei Mark stilletjes, '...hier is iets goed mis... laten we de politie maar bellen. Gelukkig heb jij natuurlijk het kenteken van die bus onthouden...'

'De politie kunnen we bellen, maar een kenteken onthouden van een auto met een nauwelijks nog leesbare kentekenplaat is erg moeilijk...' antwoordde Jim.

2. Niet alleen

Nadat Jim via 112 het voorval gemeld had arriveerde de politie binnen vijf minuten. Twee politiemannen stapten de winkel binnen en volgden Mark naar de achterplaats. Daar stond Jim, in de regen, met 'n paraplu die hij behoedzaam boven de rode plas hield.

'Denk dat jullie maar even naar het bureau moeten bellen...' zei hij tegen de agenten, '...lijkt mij dat dit hier onderzocht moet worden!'

Twee uur later stonden Jim en Mark weer buiten het politiebureau.

De agenten hadden inderdaad Forensische Opsporing gebeld en de winkel doorzocht. Ze konden niets verdachts vinden... maar ook geen personeel. Nadat een rechercheur een buisje met de rode vloeistof gevuld had werden Jim en Mark verzocht mee te gaan naar het bureau voor een verslag van het gebeurde.

Daar de politie er niet zeker van was of het om een misdrijf ging moesten de twee blijven tot de winkeleigenaar opgespoord was en de vloeistof onderzocht was.

De eigenaar meldde zich na 'n half uur op het bureau, nadat hij het briefje van de politie op de afgesloten winkel deur had gelezen.

Hij verklaarde een telefoontje gekregen te hebben van zijn zieke moeder in het tehuis en was nogal gehaast vertrokken. Daarbij was hij vergeten de winkel af te sluiten. Omdat het zomervakantie is heeft hij geen personeel in de winkel.

De man kon echter niet verklaren wat op het achterplein gebeurd was en ook het bloed op de grond was voor hem 'n raadsel.

Iedereen mocht, na 'n verklaring afgelegd te hebben, weer naar huis, máár ze moesten bereikbaar blijven voor de politie. Als de uitslag van het sporenonderzoek er zou zijn zou de politie hen misschien opnieuw willen spreken.

Jim en Mark liepen met de fiets aan de hand richting huis. Ze spraken niet, maar Mark zag dat Jim diep in gedachten

verzonken was. Het leek alsof Mark iets voelde aankomen. Hij bedacht dat deze vakantie weleens een hele bijzondere kon gaan worden. Ze liepen door... richting huis, tenminste... tot Jim vlak voor de zanderige helling naar hun huis plotseling stilstond.

'Nee hé...' reageerde Mark, '...ik had het kunnen weten. Zeg het maar...' en hij keek Jim aan.

'Natuurlijk... wat stom...' zei Jim, '...dat de politie daar niet aan gedacht heeft... kom op!' en hij sprong op zijn fiets en zette het op 'n trappen.

Mark kon alleen maar hetzelfde doen en zei zachtjes: 'Waarom de politie daar niet aan gedacht heeft? Simpel... die heten geen Jim Callahan...' Hij vroeg zich af wat Jim bedoelde. Het begon nu harder te regenen en Mark ging naast Jim rijden. Hun hoofden een beetje schuin houdend om de regen uit hun gezicht te houden reden ze met behoorlijke snelheid richting haven.

Met half dichtgeknepen ogen riep Jim naar Mark: 'Dat busje... het had niet alleen een slecht leesbare kentekenplaat... het stuur zat aan de andere kant!'

Hij zag Mark verbaasd kijken.

'Het was 'n Engels busje...!' riep hij.

'Ja, nou en?!' riep Mark terug, '...die zijn er wel meer...!'

'Zeker...!' riep Jim, 'maar hoeveel zouden er zijn die naar verf en thinner ruiken? Dat rook ik namelijk op die achterplaats, kwam uit die bus en ook die man stonk ernaar...!'

Mark dacht even na.

'Nou je het zegt. Dan komt het misschien van die Engelse verf fabriek... aan de haven...'

'Precies...' riep Jim, '...ligt wel voor de hand...' en hij stuurde linksaf de brede asfaltweg op langs het water. Hier bevonden zich enkele fabrieken en loodsen waaronder een Engels bedrijf dat iets met verf deed.

Terwijl ze de fabriek naderden minderden ze automatisch snelheid en Mark begon zich af te vragen of ze hier wel verstandig aan deden. Hadden ze dit niet beter eerst aan de politie kunnen melden?

Tussen twee gebouwen in flitsten twee lichten aan.

Twee koplampen.